

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 19, 2014

Nummer 19, 2014

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3521](#) 24-09-2014

Bergen/bestemmingsplan 'MAG Complex Egmond'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3488](#) 24-09-2014

Echt-Susteren/omgevingsvergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3520](#) 24-09-2014

Twenterand/intrekking vrijstellingsbesluit

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3429](#) 17-09-2014

Maasgouw/omgevingsvergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3436](#) 17-09-2014

GS Utrecht/proactieve aanwijzing

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3337](#) 10-09-2014

Oost Gelre/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:2935](#) 06-08-2014

Son en Breugel/planschade

RECHTSPRAAK

Oost Gelre/planschade

Toegenomen concurrentie is geen ruimtelijke relevant gevolg.

Casus

De vennootschap exploiteert op het perceel in Lieveelde een bedrijf. Het op dit perceel gelegen complex bestaat uit een voor horecadoeleinden ingericht monumentaal pand met diverse zalen, een brouwerij annex museumwinkel, een museum met open terreinen en bijbehorende bebouwing en een aan de voorzijde bij de weg gelegen parkeerterrein. De vennootschap stelt dat zij ten gevolge van de in het nieuwe bestemmingsplan opgenomen wijzigingen op het aan de overzijde van de weg gelegen perceel Eimersweg 3 schade lijdt in de vorm van waardevermindering, alsmede inkomensschade.

Het nieuwe plan heeft de ingevolge het oude bestemmingsplan op dit perceel rustende medebestemming kaasboerderij en bierbrouwerij/proeverij uitgebreid met een keuken voor kookworkshops, detailhandel ten behoeve van ter plaatse gemaakte en streekeigen producten en aan die activiteiten ondergeschikte horeca.

Het college heeft aan de in bezwaar gehandhaafde afwijzing van het verzoek een advies van de SAOZ van juni 2011 en een advies van de adviescommissie voor bezwaarschriften van 12 december 2011 ten grondslag gelegd. De SAOZ heeft de verruiming van de nevenactiviteiten beoordeeld en geconcludeerd dat, voor zover de gestelde inkomensschade een gevolg zou zijn van toegenomen concurrentie, die schade volgens vaste jurisprudentie al op voorhand niet voor een tegemoetkoming op de voet van artikel 6.1 van de Wro in aanmerking komt.

De vennootschap betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat het college in navolging van de SAOZ in het kader van de planvergelijking ten onrechte het aspect concurrentie apart heeft beoordeeld. Dit aspect dient te worden gezien in samenhang met alle overige effecten van de planologische wijziging.

Rechtsvraag

Valt inkomensschade die een gevolg zou zijn van toegenomen concurrentie binnen de

reikwijdte van artikel 6.1 van de Wro?

Uitspraak

Volgens vaste jurisprudentie (bijv. de uitspraak van 13 juli 2011 in zaak nr. 201009114/1/H2) zijn bij de beoordeling of sprake is van een planologisch nadeliger situatie ten gevolge van een planologische wijziging, slechts ruimtelijke gevolgen relevant. Onder omstandigheden kan toegenomen concurrentie weliswaar worden aangemerkt als een gevolg van een planologische situatie, maar dit is geen ruimtelijk relevant gevolg daarvan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 10-09-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3337

Zaaknummer: 201311283/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Son en Breugel/planschade

De omvang van het vergunde veebestand is geen planologisch gevolg. Uitbreidingsmogelijkheden ten onrechte cumulatief beoordeeld.

Casus

Appellant heeft verzocht om vergoeding van planschade ten gevolge van het op 25 oktober 2001 in werking getreden bestemmingsplan 'Buitengebied 1999'. Op grond van dit plan is de voorheen als agrarische bedrijfswoning bestemde woning op het perceel te Son nu bestemd als burgerwoning. Volgens appellant leidt deze planologische verandering tot een beperking van de uitbreidingsmogelijkheden van zijn agrarisch bedrijf, waardoor de waarde van zijn bedrijf is gedaald en hij schade lijdt.

In de tussenuitspraak heeft de Afdeling overwogen dat het feitelijke of volgens milieuregelgeving geldende gebruik van de woning op de peildatum voor de planologische vergelijking niet relevant is. In het kader van de planvergelijking moet bij de toepassing van milieuregelgeving ter kwalificatie van de woning niet van het feitelijke gebruik maar van de planologische bestemming van de woning worden uitgegaan. Dit betekent dat bij de planvergelijking de woning als burgerwoning moet worden aangemerkt. Een op grond van de planvergelijking gebleken beperking van de uitbreidingsmogelijkheden van het agrarisch bedrijf van appellant wegens het op grond van milieuregelgeving geldende verschil in bescherming tegen geurhinder voor een agrarische bedrijfswoning en een burgerwoning, valt aan het nieuwe bestemmingsplan toe te rekenen.

Rechtsvraag

Hoe worden de uitbreidingsmogelijkheden beoordeeld?

Uitspraak

Gloudemans heeft zijn advies gebaseerd op een individuele en een cumulatieve beoordeling van de geurhinder. De wijziging van de bestemming van het perceel leidt bij een individuele beoordeling tot een beperking van de uitbreidingsmogelijkheden van het agrarisch bedrijf van

appellant, maar op grond van een cumulatieve beoordeling resteren geen uitbreidingsmogelijkheden meer, aldus het advies. Bij een cumulatieve beoordeling wordt rekening gehouden met de totale geurhinder van veehouderijen in de omgeving van een geurgevoelig object. Hierbij wordt het vergunde veebestand van agrarische bedrijven in de omgeving betrokken. De omvang van het vergunde veebestand is geen planologisch gevolg van het bestemmingsplan en voor de planologische vergelijking niet relevant. Een vergunning voor het houden van vee kan immers worden ingetrokken of gewijzigd en is niet afhankelijk van de planologische maatregel. In navolging van Gloudemans heeft het college dan ook ten onrechte een cumulatieve beoordeling van de geurhinder betrokken bij de planvergelijking. Om dezelfde reden is voor de planologische vergelijking niet relevant dat, naar het college stelt, het niet vaststaat of de afvoer van de lucht van alle stallen naar een centraal emissiepunt gerealiseerd kan worden en niet zeker is of hiervoor een vergunning zal worden verleend. Derhalve moest uitbreiding van het agrarisch bedrijf niet met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid uitgesloten worden geacht.

In het voetspoor van het voorgaande heeft het college zich in het besluit van 24 september 2013 ten onrechte op het standpunt gesteld dat appellant als gevolg van het nieuwe bestemmingsplan geen planologisch nadeel ondervindt, nu niet in geschil is dat, op individueel niveau bezien, is gebleken van een beperking van de uitbreidingsmogelijkheden van het agrarisch bedrijf van appellant als gevolg van het nieuwe bestemmingsplan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 06-08-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:2935

Zaaknummer: 201206821/1/A2

Wetsartikelen: 49 WRO

RECHTSPRAAK

Twenterand/intrekking vrijstellingsbesluit

Intrekking vrijstellingsbesluit.

De enkele omstandigheid dat de houder van een bouwvergunning niet aannemelijk weet te maken dat hij deze alsnog binnen korte termijn zal benutten, is voldoende om de intrekking van een ongebruikte bouwvergunning te rechtvaardigen. De Afdeling ziet geen aanleiding om ten aanzien van een met een omgevingsvergunning gelijk te stellen besluit tot verlening van vrijstelling, dat aan de verlening van een bouwvergunning ten grondslag is gelegd, andere maatstaven aan te leggen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-09-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3520

Zaaknummer: 201401622/1/A4

Wetsartikelen: 1.1 Wabo, 2.1 lid 1 Wabo en 2.33 lid 2 aanhef en onder a Wabo

RECHTSPRAAK

Echt-Susteren/omgevingsvergunning

Bevestiging jurisprudentie. Maximale oppervlakte op grond van bestemmingsplan. Meetellen van vergunningvrije bouwwerken.

Bouwwerken die ingevolge artikel 2 van bijlage II bij het Bor vergunningvrij zijn, tellen niet mee bij de vraag of door de bouw van andere categorieën bouwwerken, de maximaal in het bestemmingsplan toegelaten oppervlakte aan bouwwerken wordt overschreden, omdat het bestemmingsplan niet in de weg kan staan aan het bouwen van bouwwerken die aan de in artikel 2 gestelde eisen voldoen. Dat is anders indien door toevoeging van een nieuw bouwwerk niet meer wordt voldaan aan de eisen die dat artikel stelt, bijvoorbeeld de eis dat niet meer dan 50% van het achtererfgebied mag worden bebouwd met bijbehorende bouwwerken. Met deze benadering heeft de Afdeling ten aanzien van bouwwerken als bedoeld in artikel 2 van bijlage II bij het Bor, de jurisprudentie voortgezet die is ontwikkeld onder de werking van de Woningwet en de Wet op de Ruimtelijke Ordening (onder meer de uitspraak van 10 juli 2002, nr. 200101969/1), waarvoor ook steun kan worden gevonden in de Nota van Toelichting bij het Bor (*Stb.* 2010, 143, p. 145).

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-09-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3488

Zaaknummer: 201310930/1/A4

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onder a en c Wabo, 2.10 lid 1 aanhef en onder c Wabo, 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 1° Wabo., 2 aanhef onderdeel 3 en onder b onderdeel 3° bijlage II Bor en 7:1a Awb

RECHTSPRAAK

Bergen/bestemmingsplan 'MAG Complex Egmond'***Bedrijventerrein. Strijd met provinciale planningsopgave.***

Het plan voorziet in een nieuw bedrijventerrein op gronden die deels binnen BBG en deels in landelijk gebied zijn gelegen. Op grond van artikel 11, eerste lid, en artikel 12, eerste en tweede lid, van de PRVS dient het plan derhalve in overeenstemming te zijn met de provinciale planningsopgave. De Afdeling stelt vast dat het voorziene bedrijventerrein niet is opgenomen in de provinciale planningsopgave. De raad heeft dit ter zitting bevestigd, maar heeft tevens te kennen gegeven dat hij de realisatie van een bedrijventerrein niettemin aanvaardbaar acht, gezien de bijzondere belangen, te weten de verplaatsing van de twee bedrijven uit een woonomgeving en de wens van de overheid om een nieuwe invulling voor het MAG-complex te verkrijgen met behoud van de cultuurhistorische en landschappelijke elementen. Daarmee heeft de raad echter niet onderkend dat overeenstemming met de provinciale planningsopgave een bindend vereiste uit de PRVS is en dat deze geen mogelijkheid biedt om gemotiveerd van dit vereiste af te wijken.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-09-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3521

Zaaknummer: 201401915/1/R1

RECHTSPRAAK

GS Utrecht/proactieve aanwijzing

Proactieve aanwijzing. Ontvankelijkheid. Sloopregeling. Bodembewerkingen veengronden. Provinciaal belang.

Gelet op het bepaalde in artikel 1 van bijlage 2 bij de Awb en onder verwijzing naar de hiervoor genoemde parlementaire geschiedenis heeft de wetgever bedoeld de beroepsmogelijkheid voor de proactieve aanwijzing uit te sluiten, tenzij deze aanwijzing ziet op een concreet aangegeven locatie, waarvan geen afwijking mogelijk is.

Het onderdeel van de aanwijzing dat ziet op het conform artikel 4.7 van de PRV opnemen van een sloopregeling betreft naar het oordeel van de Afdeling niet een dergelijke concreet aangegeven locatie. Daarbij is van belang dat in het bestreden besluit voor zover het dit onderdeel van de aanwijzing betreft – en in afwijking van de overige onderdelen van de aanwijzing – niet is verwezen naar een locatie die op de bij het bestreden besluit behorende kaart is aangegeven, en ook anderszins uit het bestreden besluit niet blijkt op welke locatie(s) dit onderdeel van de aanwijzing concreet ziet.

Blijkens het bestreden besluit en de toelichting op artikel 2.1 van de PRV is het provinciaal bestuur van mening dat met het uitvoeren van bodembewerkingen op veengronden grote terughoudendheid moet worden betracht, gelet op het feit dat dergelijke bodembewerkingen kunnen leiden tot versnelde bodemdaling en daarmee tot een verlaging van het waterpeil. Niet valt in te zien dat het college van gedeputeerde staten zich deze belangen niet in redelijkheid als provinciaal belang heeft kunnen aantrekken. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat een versnelde bodemdaling en de daarmee samenhangende aanpassing van het waterpeil een aspect betreft dat de schaal van de afzonderlijke gemeenten overstijgt.

De Afdeling is van oordeel dat een aanwijzing die ziet op het aanduiden van gronden als 'vrijwaringszone-bodembewerking' geen onteigening is als bedoeld in artikel 14 van de Grondwet. Evenmin is sprake van strijd met artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 17-09-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3436

Zaaknummer: 201400756/1/R2

Wetsartikelen: 3.8 lid 2 Wro, 4.2 lid 1 Wro, 8:6 Awb, 1 bijlage 2 Awb, 14 Grondwet en 1 Eerste Protocol EVRM

RECHTSPRAAK

Maasgouw/omgevingsvergunning

Omgevingsvergunning voor bedrijfshal en scheepshelling. Splitsing bouwplan. Bouwvlak. Onlosmakelijke samenhang. Inrichting.

Een bouwplan kan alleen worden gesplitst indien het bestaat uit onderdelen die in functioneel en bouwkundig opzicht van elkaar kunnen worden onderscheiden. Dit is niet alleen van belang in het kader van de beantwoording van de vraag of een bouwplan mogelijk op zichzelf beschouwd niet-vergunningsplichtig is maar eveneens in het onderhavige geval, waarin de vraag is opgeworpen of een onderdeel van een bouwplan als een zelfstandig bouwwerk kan worden aangemerkt, dan wel als onderdeel van het (gehele) bouwwerk moet worden beschouwd. Gelet op de constructie en het gebruik van de scheepshelling kan deze bouwkundig noch functioneel los van de bedrijfshal worden gezien en vormt de helling één geheel met het gebouw waarin de bedrijfshal is voorzien.

Het enkele feit dat de bedrijven, als gesteld, onderdeel uitmaken van hetzelfde concern maakt weliswaar dat van enige organisatorische binding sprake is, maar niet dat een zodanige binding bestaat dat de inrichting waarvoor de melding is gedaan als één dient te worden beschouwd met de door appellante bedoelde bedrijven. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat gelet op de stukken, waaronder de aanvraag en de melding, en hetgeen is verhandeld ter zitting, niet is gebleken dat er gezamenlijke voorzieningen zijn, dat de onderdelen die nodig zijn voor de pleziervaartuigen in de door appellante bedoelde bedrijven worden vervaardigd dan wel dat er uitwisseling van personeel plaatsvindt, zodat er tussen de inrichtingen geen technische of functionele binding bestaat.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 17-09-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3429

Zaaknummer: 201400039/1/A1

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onder a en e Wabo, 2.2 Wabo, 2.7 Wabo, 2.1 lid 2 Bor, 4:5 Awb en 1.1 lid 4 WMB